

ปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในที่ชุมชนของนักศึกษา
ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
Problems in Public Speaking in English of Business English
3rd Year Students, Faculty of Humanities and Social
Sciences, Sisaket Rajabhat University

ธัญทิพ บุญเยี่ยม*

Thanyathip Boonyiam

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ 2) เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหานี้ด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ประชากรจำนวน 95 คน กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 23 คน ได้จากการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย การสังเกตอย่างมีส่วนร่วม แบบสอบถามแบบประเมินค่า แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง สถิติที่ใช้เป็นสถิติเชิงพรรณนาซึ่งวิเคราะห์โดยโปรแกรม SPSS คือ ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

* อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

การวิจัยพบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษา คือ

1) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง

2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่าการเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่องและสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจ และพัฒนาความสามารถทางการพูด

คำสำคัญ: การพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน

Abstract

This research has objective to 1) to study problems in public speaking in English of business English 3rd year students, Faculty of Humanities and Social Sciences, Sisaket Rajabhat University 2) to study the ways to solve problems in learning English of Sisaket Rajabhat University students majoring in business English were chosen in number of 23 peoples based on purposive sampling technique. Semi-structured interview, participatory observation and satisfaction questionnaire were used as tools in this inquiry.

The results showed as follow:

1) a lack of self-confidence which was resulted from their inadequate knowledge of English language, insufficient amount of vocabulary, and a lack of English communicative skills in real world communication.

2) a lack of critical thinking skills and giving a supported logical reason. In addition, it was found that the students' serious and persistent practices under feedback given and supervised individually made the students have confidence and improve their speaking performance.

Keyword: Public Speaking in English

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล และเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไร้ขีดจำกัด ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่าง ๆ ดังนั้นการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้า และทัดเทียมกับนานาประเทศในโลก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศ ให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติ กำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ มาเป็นเวลานาน เพื่อให้ประชากรของชาติ สามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นที่น่าสังเกตว่า มีนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนประชาชนที่มีการศึกษายังคงแสวงหาสถาบันสำหรับสอนพิเศษภาษาอังกฤษอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผู้เรียนจำนวนมากที่ต้องการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ ปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนถึงปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลายสถาบันการศึกษา สถานศึกษาที่ผ่านมา ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่ตั้งไว้ ตลอดจนมีข้อมูลที่น่าเสนอต่อสังคมไทยและทั่วโลกถึงความล้มเหลวของการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย มีมากถึงร้อยละ 99

(Piset Wattanavitukul, September 2006) ข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีจำนวนผลงานที่นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้คิดค้นสิ่งประดิษฐ์นำเสนอและเผยแพร่สู่สังคมโลกจำนวนน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าร่วมนำเสนอผลงานปากเปล่า ในการประชุมสัมมนาวิชาการในระดับนานาชาติ การพูดภาษาอังกฤษ เป็นอุปสรรคอย่างยิ่ง ที่ทำให้คนไทยเสียโอกาสในการแข่งขัน เผยแพร่ความรู้ ความสามารถ และผลงานการคิดค้นสู่เวทีโลก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาปัญหาของการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษา และศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหานี้ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักศึกษาเหล่านี้สำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคม และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ ให้กับภาครัฐและส่วนต่าง ๆ ของประเทศในอนาคต ผลของการศึกษาวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยยึดกระบวนการวิจัยแบบผสมผสาน (mixed method) ระหว่างวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในการสำรวจปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ รายละเอียดของรูปแบบการวิจัยแบบผสมผสานในครั้งนี้ ยึดกรอบการดำเนินงานของกระบวนการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Method) ในขั้นตอนการเลือกเครื่องมือการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ การวิเคราะห์ข้อมูล และใช้กรอบการดำเนินงานของกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) ในขั้นตอนของการเลือกประชากรกลุ่มตัวอย่าง การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับ

ปริญญาตรีสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่เรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน จำนวน 23 คน เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบไปด้วยการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (Participatory Observation) การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) และแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม และบันทึกพฤติกรรมและการพูดของกลุ่มตัวอย่างทุกสัปดาห์รวมระยะเวลา 15 สัปดาห์ สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นการสัมภาษณ์กลุ่ม (Focus Group Interview) และสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้กระบวนการอิงตามประเภทของข้อมูลที่เก็บ คือข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และข้อมูลเชิงปริมาณซึ่งใช้สถิติในการวิเคราะห์เป็นสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) การวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มทำไปพร้อม ๆ กับการเก็บข้อมูล เป็นการนำข้อมูลค้นหาประเด็นที่ทำการวิจัยมาวิเคราะห์ ตีความ สรุปเบื้องต้นเพื่อตรวจสอบและตรวจสอบอีกครั้งเพื่อให้ได้ความแน่ชัดของข้อมูลที่ได้มา อีกทั้งยังตรวจสอบจากแหล่งข้อมูลอื่น อาทิ บทความ เอกสารอ้างอิง และอื่น ๆ เป็นต้น กล่าวโดยสรุปคือตรวจสอบ 3 ด้านดังนี้

1. ด้านข้อมูล เพื่อดูความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด
2. ด้านผู้วิจัย เพื่อดูความเป็นกลางไม่ลำเอียงดูจากนักวิจัยอื่น ๆ ที่ทำร่วมกัน
ตรวจสอบข้อมูล
3. ด้านทฤษฎี เพื่อยืนยันว่าแนวคิดทฤษฎีใดถูกต้องบ้าง

การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในส่วนที่เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้ร้อยละ (Percentage) ในการเรียงลำดับจากการวิเคราะห์ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

ผลการศึกษา

การวิจัยพบว่า ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนของนักศึกษา คือ

1) การขาดความมั่นใจในตนเอง สืบเนื่องมาจากมีความรู้พื้นฐานทางด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอสำหรับการสื่อสาร มีจำนวนคำศัพท์น้อย ขาดทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารในสภาพจริง

2) การขาดทักษะการคิดวิเคราะห์และการให้เหตุผลสนับสนุนความคิด นอกจากนี้การวิจัยพบว่า การเรียนที่มีการลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังต่อเนื่องและสม่ำเสมอภายใต้การให้คำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลช่วยให้มีความมั่นใจ และพัฒนาความสามารถทางการพูด

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการศึกษาทั้ง 3 ส่วนคือ แบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียน และการสัมภาษณ์ในเชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง พบว่าปัญหาการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชน ได้แก่ กลัวพูดไม่ได้ กลัวออกเสียงผิด กระทบกระวายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร และขาดทักษะการคิดเชิงวิเคราะห์ ปัญหาเหล่านี้ทำให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างรู้สึกขาดความมั่นใจ เช่น เมื่อถูกถามว่าได้อะไรจากการเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน เป็นที่น่าสังเกตว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากตอบว่า มีความกล้า มีความมั่นใจมากขึ้น บุคลิกภาพดีขึ้น และสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ได้จริง เลขา ปิยะอัจฉริยะ (2524: 237-279) ให้ความหมายของความมั่นใจในตัวเองว่าเป็นความนึกคิดเกี่ยวกับบุคคลที่เชื่อว่าตนมีความสามารถมีคุณค่ายอมรับและพอใจในความเป็นตนเองแล้วย่อมสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นได้ จากคำจำกัดความดังกล่าวจะเห็นว่าผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะคิดว่า

ตนเองขาดความรู้ความสามารถและทักษะการพูด พูดภาษาอังกฤษไม่เก่ง รู้ศัพท์น้อย และรู้สึกไม่พอใจกับระดับความรู้ด้านภาษาอังกฤษของตนเอง ความนึกคิดเช่นนี้ส่งผลให้ขาดความเชื่อมั่นในการพูด ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยทั้งในส่วนของการแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างระบุว่ามีปัญหาการพูดติดขัด คิดคำศัพท์ไม่ออก ออกเสียงไม่ถูก ตื่นเต้นกังวล ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการสังเกตพฤติกรรม การพูดแสดงความคิดเห็น หน้าห้องเรียน ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างพูดติดขัด มีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ออกเสียงไม่ถูกต้องทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร นอกจากนี้ปัญหาดังกล่าวยังสอดคล้องกับผลของการสัมภาษณ์ ที่มีประชากรของกลุ่มตัวอย่างหลายคน ได้พูดถึงปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของตนเอง ได้แก่ เรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียงประโยค การออกเสียง ผลของการวิจัยดังกล่าวสามารถอนุมานปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชนได้ ดังนี้

1. การขาดเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ

จากผลการสัมภาษณ์ในเชิงลึกด้านการแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ พบว่าประชากรที่รู้สึกชอบและประชากรที่ไม่ชอบการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการ มีจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 50 ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของผู้เรียนเป็นเรื่องเจตคติในตัวผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาหรือต่อต้านการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เจตคติเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประสบการณ์การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในห้องเรียนในเรื่องที่เกี่ยวกับเจตคตินี้ Gardner (1985: 7-8) กล่าวว่า เมื่ออยู่ในห้องเรียน ตัวผู้สอนและวิธีการสอนจะมีบทบาทสำคัญ (Important Role) ในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวผู้เรียน ถ้าผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นนักเรียนให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน (Positive Attitudes) ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกประชากรร้อยละ 90 มีความเห็นว่าผู้สอนและลักษณะการสอนมีผลต่อเจตคติและการพัฒนาทักษะด้านการพูดของตน ซึ่งเป็นผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกัน จากการวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนใหญ่จะมีความคิดเห็นว่าผู้สอนที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้เก่ง สำเนียงดี มีความมั่นใจบุคลิกภาพดีเยี่ยมแจ่มใส ให้กำลังใจผู้เรียนเป็นสิ่งที่สร้างความกล้า ในการออกไปพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมชน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะสามารถพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาใหม่ของตนได้ก็ต่อเมื่อเรียนรู้ภายใต้ สภาพที่มีความกลัวน้อยที่สุด (Curran: 1962: 92 cited in Stevick: 1976: 98) ซึ่งผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและผลักดันให้ผู้เรียนสร้างพฤติกรรม ตอบสนอง นอกจากนี้การปฏิบัติตัวของผู้สอนภาษาอังกฤษที่มีต่อผู้เรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างการเรียนการสอนเช่น การให้คำชมหรือคำตำหนิส่งผลต่อเจตคติและการพัฒนา ความสามารถทางด้านภาษาและการใช้ภาษา ดังจะเห็นได้จากผลจากการสัมภาษณ์ ที่ว่า “การที่ผู้สอนไม่เปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนกับผู้อื่นทำให้ผู้เรียน มีกำลังใจ” ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญในความสำเร็จและ ความล้มเหลวในการใช้ภาษาของผู้เรียน ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียนเป็น ลำดับแรก ความรู้สึกของผู้เรียน (Attitudes) ความต้องการจำเป็น (Needs) ความรู้ ความสามารถขณะที่เข้ามาเรียน (Language Competence) และประสบการณ์เดิม ของผู้เรียนที่มีติดตัวมา เช่น ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนเดิม สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว สภาพสังคม สิ่งแวดล้อม ค่านิยม ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ ผู้เรียนได้ปรับเจตคติควบคู่ไปกับการเรียนการสอน นอกจากนี้เพื่อให้การพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเกิด ผลสัมฤทธิ์ในการสอนมากขึ้น ผู้สอนต้องเป็นผู้มีความรู้สักรัก ในการที่จะช่วยทำให้ผู้เรียนของตนเองสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้

2. การขาดความรู้และทักษะพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร

อัจฉรา วงศ์โสธร (2527: 127) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีความสามารถในการสื่อสารนั้น จะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา 3 ด้าน หนึ่งในนั้น คือ สมรรถภาพด้านกฎเกณฑ์ ภาษา (Linguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการสื่อสาร โดยอาศัย พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ประกอบด้วย เสียง (Phonology) ศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์

(Grammar) และ Mackey (1965: 266 cited in Bygate, 1991: 5) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้นั้น ผู้พูดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ต้องมีความเข้าใจจดจำคำศัพท์รูปแบบกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์เพื่อสามารถนำความรู้ที่นั้นมาผูกร้อยเรียงให้เป็นข้อความและเปล่งเสียงออกมาเป็นภาษาพูดที่มีลักษณะใกล้เคียงการพูดของเจ้าของภาษาให้มากที่สุดเพื่อขจัดปัญหาในการสื่อสารข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความรู้พื้นฐานเป็นปัจจัยสำคัญที่จะสร้างและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน

3. การขาดการฝึกฝนและประสบการณ์ในการพูดเพื่อการสื่อสาร

ผลการวิจัยจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียนและจากข้อมูลการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่าปัญหามีลักษณะเป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ไม่มีความกล้าและขาดความมั่นใจในการพูดหรือจากการสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียนก็พบว่าในการเรียนชั่วโมงแรกผู้เรียนไม่สามารถพูดสื่อสารความคิดของตนเองให้กับผู้ฟังได้อย่างทันท่วงที โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดภายใต้สถานการณ์ที่กดดันยิ่งทำให้ผู้เรียนพูดด้วยความลำบาก การพูดภาษาอังกฤษเป็นการสื่อสารที่ต้องผสมผสานความรู้ความสามารถทางด้านภาษาและความคิด Bygate (1991: 3) กล่าวว่าผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงในการฝึกฟังและฝึกพูดภาษาอังกฤษจากห้องเรียน ความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้สอนจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นแบบอย่างสำหรับการลอกเลียนแบบของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษต้องเป็นผู้มีความรู้ทางด้านภาษาโดยทั่วไปเป็นอย่างดี มีความสามารถในการใช้ภาษา ยิ่งไปกว่านั้นผู้สอนต้องเป็นผู้มีความสามารถในการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในทางด้านการปฏิบัติโดยใช้เทคนิคและวิธีสอนมาเป็นตัวกลางในการทำให้เกิดผลเชิงประจักษ์ แต่ถ้าผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น ก็เป็นการยากที่จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยวาจาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพูดภาษาอังกฤษในการสื่อสารอย่างมี

ประสิทธิภาพนั้นมีได้มีแต่ การออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องในรูปแบบที่เหมาะสมดัง เช่น เจ้าของภาษาแต่การพูดต้องใช้คำศัพท์การเรียงคำและไวยากรณ์ของภาษานั้นมาผูกเป็นวลีและประโยคเพื่อให้เกิดความหมายที่ต้องการจะสื่อ Bygate (1991: 10) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นการเอาภาษาเขียนออกมาพูด ภาษาพูดจะเป็นข้อความสั้น ๆ บางข้อความอาจจะขาดความสมบูรณ์ของไวยากรณ์ ไม่เป็นประโยค แต่ต้องเป็นภาษาที่ผู้ฟังเข้าใจง่าย นอกจากนี้การพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนเป็นการพูดนำเสนอและเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นซึ่งผู้พูดต้องมีความคิดวิเคราะห์ภายใต้มุมมองของตนเองถ้าประสบการณ์การเรียนรู้ที่ผ่านมาไม่เคยฝึกนำเสนอความคิดก็จะทำให้สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษยากยิ่งขึ้น การที่ผู้เรียนจะมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในลักษณะใด มากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับหลักสูตรภาษาอังกฤษที่กำหนดเนื้อหาให้เรียน และฝึกปฏิบัติ และสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์มีากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับวิธีการวัดผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันรูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน เป็นที่น่าสังเกตข้อสอบในการศึกษาต่อในระดับต่าง ๆ ของการศึกษาไทย จะเป็นข้อสอบวัดผลทางด้านความรู้ภาษาอังกฤษที่ประกอบไปด้วยคำศัพท์ไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน ไม่มีการพูด และการฟัง ด้วยเหตุนี้ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ไม่เกื้อหนุนกิจกรรมการพูดและฟังดังปรากฏผลในการให้คำสัมภาษณ์ และพฤติกรรมพูดของกลุ่มตัวอย่าง เป็นที่น่าสังเกตว่าพฤติกรรมและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อได้ผ่านการฝึกฝนไปสักระยะหนึ่ง ประชากรกลุ่มตัวอย่างสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการได้ดีขึ้นตามลำดับปรากฏการณ์เช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าการฝึกฝนเป็นประจำอย่างต่อเนื่องภายใต้คำแนะนำ การสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง ทำให้กล้าพูดกล้าออกเสียง กล้าคิด สามารถคิดหาคำศัพท์ที่จะใช้งานได้เร็วขึ้น มีทักษะในการใช้ภาษาที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้น มีความคล่องในการพูด สามารถนำคำศัพท์มาเรียบเรียงเป็นข้อความสำหรับพูดได้ดีขึ้นทั้งการพูดที่มีการเตรียมตัว และไม่มีการเตรียมตัว พฤติกรรมดังกล่าวสามารถพิสูจน์ให้เห็นว่า

การลงมือปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ในหลากหลายสถานการณ์ภายใต้การให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางในการแก้ไขปัญหา สามารถพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในที่ชุมชนของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างจะมีระดับความรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

4. ขาดทักษะการเรียบเรียงความคิดในการนำเสนอ

Finocchiario and Sako (1983: 54) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารว่า นอกจากผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องของการออกเสียง คำศัพท์ ตลอดจนวัฒนธรรมของภาษาแล้ว ผู้พูดควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ โดยหนึ่งในนั้นคือ การคำนึงถึงความคิดที่ผู้พูดต้องการจะสื่อความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับสังเกตพฤติกรรมของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก ไม่สามารถแสดงความคิดเห็นเชิงวิเคราะห์ออกมา พฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนถึงการขาดทักษะในการแสดงความคิดเห็นในการเรียนการสอนที่ผ่านมา

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

1. การสอนการพูดภาษาอังกฤษสำหรับการสื่อสาร ควรตั้งอยู่บนรากฐานความต้องการ (Needs) ของผู้เรียน ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่มีอยู่ (Language Competence and Performance) และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาใช้ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาของตนเองในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกคิด ฝึกการให้เหตุผล เพื่อเกิดทักษะและความมั่นใจในการใช้ภาษาพูดเพื่อการสื่อสาร

3. ผู้สอนการพูดควรเป็นผู้ที่เป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการใช้ภาษา การแสดงความคิดเห็น การให้เหตุผลที่มีน้ำหนัก และสามารถชี้แนะแนวทางการแก้ปัญหการพูดของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

เอกสารอ้างอิง

- เลขา ปิยะอัจฉริยะ. (2524). **การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง**. ในเอกสารการสอน
ชุดวิชาการพัฒนาพฤติกรรมเด็กหน่วยที่ 1-7 หน้า 237-265. นนทบุรี:
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2527). **การสร้างข้อสอบวัดความสามารถในการสื่อความหมาย
ทางภาษา (Pragmatic Communicative) กับการทดลองทางภาษาระดับ
Advanced, ความสอดคล้องระหว่างข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับหลักสูตร
ภาษาอังกฤษและแนวโน้มในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bygate, M. (1991). **Speaking: Language Teaching, a Scheme for
Teacher Education**. Oxford: Oxford University Press.
- Gardner, R. C. (1985). **Social Psycholog and Second Language Learning:
The Role of Attitudes and Motivation**. London, GB: Edward
Arnold.
- Stevick, E. W. (1976). **Memory Meaning & Method**. Massachusetts:
Newbury House.